

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Макарова Костянтина Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Господарського процесуального кодексу України, Цивільного кодексу України, законів України „Про акціонерні товариства“, „Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю“

м. К и ї в
23 вересня 2020 року
№ 206-3(II)/2020

Справа № 3-174/2020(431/20)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Макарова Костянтина Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Господарського процесуального кодексу України, Цивільного кодексу України, законів України „Про акціонерні товариства“ від 17 вересня 2008 року № 514–VI (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 50–51, ст. 384) зі змінами, „Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю“ від 6 лютого 2018 року № 2275–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 13, ст. 69) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Макаров К.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частин другої, третьої статті 4 Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України), частин другої, третьої, четвертої статті 92, частини першої статті 241 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), статті 25 Закону України „Про акціонерні товариства“ від 17 вересня 2008 року № 514–VI зі змінами (далі – Закон № 514), частини першої статті 5 Закону України „Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю“ від 6 лютого 2018 року № 2275–VIII зі змінами (далі – Закон № 2275).

Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування судами оспорюваних положень ГПК України, ЦК України, Закону № 514, Закону № 2275 порушено його „право доступу до суду“ та „право на ефективний засіб юридичного захисту порушених прав та законних інтересів“, тому є потреба перевірити їх на відповідність частині третій статті 8, частині першій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64 Конституції України, а також статтям 6, 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція).

Макаров К.Г. вважає, що „відсутність в національному законодавстві чітких норм, які б давали можливість учаснику/акціонеру оскаржити неправомірний правочин, яким порушуються його корпоративні права та законні інтереси, дає можливість для судів... використовувати законодавчі норми на власний розсуд“, без дотримання статей 6, 13 Конвенції, чим всупереч статті 55 Конституції України обмежено його „право доступу до суду“.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання цитує положення Конституції України, ГПК України, ЦК України, Закону № 514, Закону № 2275, Конвенції, посилається на Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 18-рп/2004, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення, у тому числі й у своїй справі, а саме рішення Господарського суду Дніпропетровської області від 6 лютого 2017 року, постанови Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 10 жовтня 2017 року, Великої Палати Верховного Суду від 28 серпня 2018 року, Центрального апеляційного господарського суду від 28 лютого 2019 року, Великої Палати Верховного Суду від 3 грудня 2019 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

У конституційній скарзі заявлено також клопотання про необхідність її розгляду з мотивів суспільного інтересу.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (частина перша статті 56).

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його

окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга).

Остаточним судовим рішенням у своїй справі автор клопотання вважає постанову Великої Палати Верховного Суду від 3 грудня 2019 року. Конституційна скарга прийнята оператором поштового зв'язку для направлення до Конституційного Суду України 27 серпня 2020 року та фактично надійшла до нього 31 серпня 2020 року, отже, строк її подання пропущено.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а його конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

У конституційній скарзі міститься також клопотання розглянути її з мотивів суспільного інтересу, проте Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що підстав для цього у розумінні частини другої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ немає.

Крім того, положення частин другої, третьої статті 4 ГПК України, частин другої, четвертої статті 92, частини першої статті 241 ЦК України, статті 25 Закону № 514, частини першої статті 5 Закону № 2275, які Макаров К.Г. просить перевірити на відповідність Конституції України, не застосовано в остаточному судовому рішенні у його справі. Отже, автор клопотання не дотримав вимог частини першої статті 55, частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Макарова Костянтина Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин другої, третьої статті 4 Господарського процесуального кодексу України, частин другої, третьої, четвертої статті 92, частини першої статті 241 Цивільного кодексу України, статті 25 Закону України „Про акціонерні товариства“ від 17 вересня 2008 року № 514–VI зі змінами, частини першої статті 5 Закону України „Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю“ від 6 лютого 2018 року № 2275–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**